

Mihai Buzea

Paralel

roman

POLIROM
2021

Cuprins

Acum m-adorm.	7
Wendy	11
Un arbore-maimuță.	19
Bruges	25
Justine	31
Viena	35
Carole	47
Scrisori pestane	57
Elise.	69
Malines.	81
Lili.	91
Paris.	105
Dubai.	112
Masa de Crăciun.	122
Mlaștina Egretei	133
Parcul cu Copii.	145
Cip.	152
Pădurea Vrăjitoarei Mici	159
Parcul cu Oglinzi	167
Fire Club I.	178
Prima Burtă	186
Fire Club II	197
Calaveras County	211
Mlaștina Vrăjitoarei Bătrâne	225
Pădurea Vrăjitoarei Mijlocii	234
Mlaștina Căpcăunilor.	246
Pădurea Vrăjitoarei Mari	258

Parcul cu Nisip	269
Vocile Selmei (<i>Selma Iusuf</i>)	280
Bia I	286
A doua Burtă	302
Bia II	309
Asfințitul Crailor	320

— Nu fi tâmpit. Ești la masa mea, eu te-am invitat. Nu se discută!

D-aia-l iubesc eu pe Scufiță. D-aia mă iubește și el pe mine, că nu întind coarda, ca restul pleșcarilor care se dau mari prieteni cu el ori de câte ori vine prin țară, dar în restul timpului nu i-ar da nici măcar un telefon de bună ziua.

— Pe cine-ai mai chemat?

— Păi, pe toți, adică pe toți de care-am dat. Au promis cu cerul și pământul că-s aici la cinci fix, și uite! Bine, m-așteptam, dar oricum.

— Vin chitiți să stea toată noaptea pe banii tăi. De-aia întârzie. Parcă nu-i știi?!

— Ba da. Treaba lor, Aum ține banii, eu nu vreau să știu nimic. S-a terminat bugetul, la revedere! I-am învățat prost, dar acum întorc foaia.

— Hai noroc, belgiene!

— Să trăim, belgiene!

Aum ne zâmbește peste paharul ei de apă. E foarte frumoasă, mai frumoasă decât în poze. Pălăvrăgesc cu Scufi, avem o mică istorie comună, am traversat de la Lille la Deva cândva, a fost frumos, eram oleacă mai tineri, râdeam mai mult. Abia pe la a treia bere încep să vină și ei:

— Ia uite cine-i aici! Să trăiești, Scufiță! Vai, dar ce onoare, maestre!

— Acum se vine?

— Noi, mai cu munca, mai cu una-alta...

Mincinoși de grupa mică: au stat să doarmă îndelung de-amiază, ca să poată rezista toată noaptea, doar n-au des ocazii de-astea de băut porcește. Habar n-au că nu mai este cum era, nu mai merge cum mergea, credeau c-a dat iar Nan de găvan:

— Hai noroc! V-adunarăți, mă? Ooo... ce onoare!

— Cut the crap.

Se adună, încet-încet, pe la zece noaptea sunt aproape toți. Unii beau bere, alții beau șprițuri, tărie nu ia nimeni, e lucru știut că lui Scufiță nu-i plac oamenii cu mințile pierdute de la tărie, nu face el urât pe moment, dar îi ține minte și nu-i mai cheamă altă dată; s-au învățat, nimeni nu mai greșește. Ani și ani le-a luat să bage asta la cap.

Începe cheful. În afară de noi, în cârciumă mai sunt numai două mese ale altora, dar aceia se uită lung și își cer nota după o vreme, nu zăbovesc într-un spațiu nu prea mare, în care zece prieteni râd, beau, se plesnesc pe spate și își spun glumele lor personale, pe care numai ei le înțeleg, din moment ce-s aceleași glume din adolescența îndepărtată și nu foarte:

— Cum, bă, să iei bătaie de la folkiști?!

Cel care a luat bătaie de la folkiști se bosumflă și începe să repovestească pentru a mia oară cum s-a-ntâmplat, dar nimeni nu-l ascultă. E prea veche. Cei de la una dintre mese au plecat deja, ceilalți mai zăbovesc, prefăcându-se că nu-i interesează cheful bolnav care se umflă împrejurul lor:

— Ce spui, mă?

— Ama... nama... nuș... doa' puțin...

— Ce zice ăsta, mă?

— Cic-a trecut pe la noi doar puțin, să ne-anunțe că are de gând să se lase de băut.

Cel care avusese de gând să se lase de băut tocmai adoarme cu capul pe masă, când ușa se deschide violent și înăuntru năvălește o bandă foarte veselă de oameni înfrigurați, în cap cu patronul cel mare, care zbiară cu voce de stentor:

— Mădălina Manoleee!

— Unde-ai fost, mă, pân-acum? coboară Scufi de pe scaun, să-l îmbrățișeze. Păi, acum se vine?

— Taci, belgiene, c-am luat la pariuri, zice patronul cel mare. Maestre, ce-i cu tine aici, futu-te-n inimă?

— E oaspetele meu, bă! zice Scufiță. Ce dracu' ai?

— N-am știut că e în țară!

— Azi am aterizat, zic și cobor de pe scaun, să-l îmbrățișez și eu. Te-ai îngrășat, ți-a albit părul, ți-a încărunțit barba... îți merge bine!

— Taci, că puți a ceapă. Maestre, bei cu mine și-mi spui tot! Rien ne va plus!

Sunt luat din brațe-n brațe ca o păpușă de cârpă, ca o minge de rugby, ca o sticlă poștită: cei doi oieri, blonda care alăptează, tata la copil, navigantul, fratele câine, nășicul, patronul mic, politrucul, divizionarii, cel scârbit de țara asta, Nae, toți mă dau de la unul la altul, mă pupă pe obraji și mă bat pe spate.

— Restaurantul se închide în cinci minute! îi anunță patronul cel mare, ceremonios, pe cei de la ultima masă rămasă. Hai, zece, că așa e frumos! Ultimul rând este din partea casei; vă așteptăm și altă dată pe la noi, cu cel mai mare drag, ne pare rău că în seara aceasta avem o situație! Ce seară, că e noapte... seara s-a dus.

Cei de la ultima masă râd și fac semne că pricep despre ce e vorba. Mai iau totuși un rând de bere, merg la toaletă, plătesc nota cu cardul unuia dintre ei, salută și pleacă nesiguri pe picioare, dar binedispuși. Patronul cel mai mare știe să aibă grijă de afacere, dar cheful cu gașca veche e chef cu gașca veche. Nu se negociază.

— Bă, lăbăre! Păi, ce crezi tu că-i țara asta? Benzinărie? Îți faci plinul și te duci? De ce n-ai zis, bă, din vreme, să fi adus și eu operele alea la semnat?

— Un pârț, opere. Lasă că scriu altele, ți le semnez pe-alea noi!

— Să-l penalizăm! se luminează a geniu unul dintre cei doi oieri.

Toți sar pe idee ca broaștele pe muscă: să-l penalizăm, să-l penalizăm! Maestre, trebuie să faci cinste la băieții! Nu se mai poate așa! Te umpli de bani scriind despre noi, care suntem miejii, deci corect este să ne cinstești ca pe părinții tăi! Fără noi, adaugă celălalt oier, atins și el de înger, rămâneai pe minus – practic, noi ți-am pus pixu-n mână. Tac și-i las să-și consume vorbele de seamă și să născocoască altceva, numai că tocmai atunci Aum anunță că ei doi pleacă după ce achită nota, să nu se supere nimeni, dar așa a fost vorba de la început. Scufi traduce, deși nu-i nevoie: înțeleg toți, sterilizați, că Aum nu glumește. Și chiar nu glumește: își ia hotărâtă bărbatul de mână după ce plătește cu cardul, o pupă pe obraz pe blonda care alăptează, mă pupă pe mine și pleacă. Scufiță se uită la gașcă c-o privire vinovată, dar o urmează fără crâcnire. Se cam face liniște. Politrucul o sparge:

— Tu faci cinste, în pula mea!

Tocmai a băut paharul războiului. E susținut de cel care a luat bătaie de la folkiști, de cel scârbit de țara asta și de cei doi oieri. Nu și nu, că să fac cinste; trece la înjurături directe:

— „Maestre“, dă banii, mânca-mi-ai pula dă jegosu' pulii mele!

S-a-nfierbântat. Numai el vorbește, oamenii din stafful lui se uită mirați, nu înțeleg ce se întâmplă. Politrucul și-a pierdut sărita, bate cu palma-n masă:

— Stai ca beșnița la Bruxelles pe patru mii de euro pe lună și nu vrei să dai o bere? O bere, mă? O bere la frații tăi, care i-ai lăsat săraci? Sugi pula, bă, căcatu' dracu'!

S-a făcut liniște deplină. Și cei care aveau altceva de vorbit se opresc să asculte.

— Crezi că nu știu, bă, pulă? Te crezi mare securist, șmecheru' pulii, da' ești nimic, bă! Când te-or lăsa ăștia din brațe, ajungi tu la mâna mea! Urma alege!

Am un impuls ucigaș, dar sunt conștient. Îmi păcăne urechile, nu e bine, trebuie să mai târâi starea asta, din moment ce omul nu și-a deșertat tot sacul. Mai bine-l provoc oleacă:

— Prietene, îmi pare rău... că ești sărac.

Exact ce trebuia să-i spun, sau să nu-i spun, depinde de punctul de vedere. În lumea lui, nonvaloarea e dată de sărăcie sau, mai exact, valoarea e dată de nonsărăcie, deși el, unul, este mult mai bogat ca mine. Își iese din minți:

— Te omor, bă, te omor! Din cauza ta... din cauza ta...

Ar da cu pumnul, dar e prea laș ca să sară singur. Are nevoie de cvorum.

— V-ați pișat pe țara asta! Avea ăla dreptate: ați aruncat oameni în pușcărie, ați nenorocit patrioți adevărați, lasă că vă vine și vouă rândul! Noi suntem mai mulți, bă pulă, o să vă luăm glanda la toți, bă, cu toată Europa voastră!

Ne-am tras câine lângă câine. Nici n-ar fi nevoie să se ridice Nae în picioare: cei doi oieri pricep într-o fracțiune de secundă cum stă treaba și pleacă imediat afară la fumat, iar cel scârbit de țara asta se ridică de lângă politruc și se așază lângă mine. Mai rămâne cel care a luat bătaie de la folkiști, dar el nu contează.

— Dă, băi Nae, o țigară.

Politrucul se face că de-aia s-a dat jos de pe scaunul înalt, ca să ceară o țigară, și tocmai de la cine, de la Nae, care n-a fumat în viața lui. Nae se apleacă spre el:

— N-am, dragule, dar, dacă vrei, îți fac rost. Vrei?

Politrucul se uită de jos în sus la Nae. I-a trecut flama. Nae se uită la el de sus în jos.

— Vreau.

— Țigară de gata sau vrei să-ți răsucesc eu una, la moment?

— Nu-i nevoie, Nae, mulțumesc. Mă duc afară să iau de la ăia.

— Dacă te răzgândești, vii și-mi ceri.

Nae se așază la loc. Politrucul iese, se duce la cei doi oieri. Îi vedem pe toți trei prin geamurile mari: unul din oieri îi dă o țigară și bricheta, dar nu vorbesc cu el, își continuă discuția lor. Politrucul fumează singur, în picioare, cu spatele.

— Ce-i cu ăsta? mă întreabă fratele câine.

— Face politică, dă-l dracului, îi zic, explicându-le în același timp tuturor. Pe dedesubt. Acum trei ani, în februarie, când cu Ordonanța 13, era băgat bine în treabă, adânc, a luat parte la ședințele de redactare, se credea pe cai mari, de fapt chiar era. A stat tot timpul în linia a treia, n-a știut nici dracu' de el, nici presa, nici nimeni; s-a mai băgat în seamă și dup-un an, pe 4 iulie, la faza aia cu Codul Penal, la drept vorbind el a fost unul dintre cei mai ponderați, facțiunea care a vrut să taie din coada vulpii, să formuleze propunerile mai cu perdea, mai cu fereală, dar nu l-au ascultat ai lui, se credeau viteji. Nu vă uitați la el, că arată cum arată, nu vă luați după asta: omul are cunoștințe juridice serioase, carte știe, bine că n-a avut mai multă influență! Norocul nostru. I-au promis marea cu sarea, că-l trimit la Comisie, că salariu, că sporuri, că trai pe vătrai, iar după ce-a fost băgat ăla la zdup, pe 27 mai, ai lui l-au hușuit, l-au aruncat ca pe-o zdreanță, nici măcar nu i-au mai răspuns la telefon.

— Ai avut și tu de-a face cu asta? întreabă navigantul, mucalit.

— Ești nebun? Eram în Bișkek pe 27, ce treabă am eu?

— De ce te superi, Mihăiță? zice navigantul, sfătos. Am întrebat, doar.

— Da' tu unde erai, la o adică?